

dermed vil restskatten eller den overskydende skat også blive forholdsvis stor. Disse beløb skal først indbetales, henholdsvis udbetales, det følgende år og vil således påvirke skattefradraget ved beregningen af slutskatten for dette år. De vil derfor til den tid alt andet lige fremkalde uoverensstemmelse mellem foreløbig skat og slutskat, og det kan atter give sig udslag i restskat eller overskydende skat de efterfølgende år. Den omtalte metode til beregning af slutskat vil således bevirke, at der bliver tale om forholdsvis store efterfølgende reguleringer af skattebetalingen, og at disse efterreguleringer forplanter sig fra år til år.

For at undgå disse ulemper og opnå større samtidighed i skattebetalingen skal slutskatten efter lovforslaget beregnes på samme måde som den foreløbige skat. Det vil sige, at slutskatten ligesom den foreløbige skat skal beregnes af indtægten før skattefradrag ved hjælp af opkrævningsskalaer og -procenter, hvori skattefradraget er indregnet. Det skattefradrag, der tages i betragtning ved skatteberegningen, bliver derfor ikke den skat, der er betalt i det forløbne år, men derimod den skat, der skal betales af årets indkomst. På denne måde gives der ved slutskattens beregning straks fradrag for eventuel restskat, der først skal indbetales senere, ligesom skattefradraget straks nedsettes med eventuel overskydende skat, som skatteyderen senere får tilbagebetalt. Denne fremgangsmåde bevirker, at man helt undgår de høje marginalsatser ved beregningen af restskat og overskydende skat. Disse beløb skal herefter ikke tages i betragtning ved indkomstopgørelsen for det følgende år, og uoverensstemmelser mellem foreløbig skat og slutskat det ene år vil derfor ikke føre til efterreguleringer af skattebetalingen de følgende år.

6. Standardisering af udgiftsfradrag samt skattefritagelse for mindre B-indkomster.

Den gældende skattelovgivning indeholder en række bestemmelser om fradrag ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, således f. eks. bestemmelser om fradrag for udgifter i forbindelse med lønarbejde, befordringsudgifter, faglige kontingenter, pensionsbidrag, forsikringsudgifter, renteudgifter m. v. Såfremt disse bestemmelser opretholdtes uændret under en kildeskatteordning, ville der opstå en række vanskeligheder ved fastsættelsen af grundlaget for den foreløbige beskatning, idet det i mange tilfælde ville være vanskeligt på forhånd at fastslå størrelsen af de fradrag, der ville tilkomme den skattepligtige ved den endelige beskatning efter

indkomstårets udløb. Som følge heraf ville det i et vist omfang blive nødvendigt at foretage efterreguleringer med deraf følgende opkrævning af restskat eller tilbagebetaling af overskydende skat.

Ved at foretage en standardisering af de gældende fradrag, således at der i stedet for disse indrømmes fradrag med faste beløb, vil der i mange tilfælde kunne opnås en bedre tilpasning mellem de foreløbige og de endelige skattebeløb, således at efterreguleringer undgås. Endvidere vil der ved standardisering af fradragene opnås en vis arbejdsmæssig lettelse både for de skattepligtige og for skattemyndighederne.

For skattepligtige med overvejende B-indkomst, altså navnlig selvstændig næringsdrivende vil en standardisering af fradragene ikke få større betydning for samsvaret mellem foreløbig skat og endelig skat, idet det til opnåelse heraf for disse skattepligtiges vedkommende først og fremmest vil være afgørende, at de forventede indtægter, der lægges til grund ved den foreløbige beskatning, kommer til at svare til de faktiske indtægter i indkomståret. For skattepligtige med overvejende A-indkomst, altså navnlig lønmodtagere, vil en eventuel usikkerhed derimod netop ligge på spørgsmålet om fradragenes størrelse, idet der her i øvrigt er gode muligheder for at tilpasse skatteindeholdelsen til størrelsen af A-indkomsten. Det må derfor for A-indkomstmodtagernes vedkommende forventes at ville bidrage væsentligt til overensstemmelsen mellem den foreløbige skat og den endelige skat, dersom det ved en standardisering af fradragene gøres muligt ved den foreløbige beskatning at anvende de samme fradrag som ved den endelige beskatning.

Det skal i denne forbindelse nævnes, at en række fremmede lande, hvori kildeskat er indført, også har bestemmelser om standardfradrag. Det gælder således Norge, Sverige, Vesttyskland, England og USA. Standardfradragene i de nævnte lande er ret forskelligt udformede, idet navnlig både den kreds af personer, der er berettiget til fradragene, og de udgifter, der skal anses for dækket af fradragene, varierer.

I Norge indførtes der samtidig med kildeskatteordningen et mindstefradrag for lønmodtagere. Mindstefradraget udgør nu 8 pct. af lønnen, dog mindst 500 kr. og højst 1.500 kr. Fradraget kan aldrig overstige lønindtægten. Mindstefradraget skal dække dels udgifter i forbindelse med lønarbejdet og dels præmier til trygdekasse og ulykkesforsikring samt tvungne indskud i vikarkasser og de fradragsberettigede andele af fagforeningskontingenter. Den del af befordringsudgifter til og fra arbejdspladsen og af underskud på rejser i tjenesten, som